

*Tervehdys
Tukholman
Suomalaiselta
Adventti-
seurakunnalta*

*YLÄSÄLI
2-2021*

YS

*"Hänen johdossaan he olivat turvassa,
ei heidän tarvinnut pelätä mitään."*

Yläsali

2021 - 2

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys:

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5
Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Maksut ulkomailta:

IBAN:

SE8295000099602601946615

BIC:

NDEASESS

Toimituskunta

Ari Laitinen
+358 40 7231754
Sinikka Mäkipvierikko
falcoprofil@gmail.com
Aram Mäkipvierikko
falcoprofil@gmail.com

Toimitus & Taitto:

Sinikka Mäkipvierikko

Kansikuva:

Sinikka Mäkipvierikko

Teksti:

Ps.78:53

Kotisivu:

www.ylasali.se

Pekan kassi – ja kassa

Mitä kempeläinen mies eh-
tii 38. ikävuoteen mennessä
– muuta kuin vahtia NHL:ssa
Nashville Predatorsin ”kas-
sia” 16 kautta? No, esim.
perustaa hyväntekeväisyys-
rahaston, joka vajaassa kym-
menessä vuodessa on kerän-
nyt miljoonia dollareita syöpätutkimukseen.

Osallistua varainhankintaan Parkinsonin tautia sairastavien tukemiseksi. Kutsua syöpalapsia seuransa otteluihin. Ja voit-
taa **King Clancy Memorial Trophyn**. Palkinto myönnetään
vuosittain NHL-pelaajalle, joka on osoittanut ”hyvää johta-
juutta” niin jäällä kuin sen ulkopuolellakin ja tehnyt ”merkit-
tävää humanitääristä työtä”.

– Pekka todella ansaitsee tämän, Predatorsin pääjohtaja
David Poile vakuuttaa ja kiittelee ”suosituimman pelaajan-
sa” aikaa ja vaivoja säästelemätöntä toimintaa niin seuran
kuin oman yhteisönsä ihmisten hyväksi.

Nashville Predatorsin osa-aikaisena kykyjenmetsästäjänä
vuonna 2004 toiminut **Janne Kekäläinen** näki tässä kakso-
sena syntyneessä, ”hitaasti kehittyneessä” järkeleessä (196
cm) hiomattoman timantin.

– Hän tarvitsee vain vähän aikaa, Kekäläinen perusteli
muille lähes tuiki tuntemattoman ehdokkaan valintaa. Aikaa
myöten Rinteestä kehkeytyi yksi NHL:n tunnetuimpia ”ves-
kareita”, ja Suomen Urheilutoimittajain liitto nimesi hänet
vuoden 2017 parhaaksi jääkiekkoilijaksi.

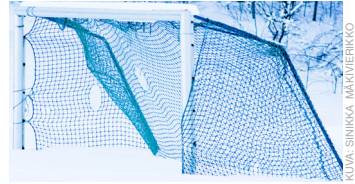
Pekka Rinne (s. 1982) on toinen King Clancy Memorial
-palkinnon voittanut suomalainen. **Saku Koivu** sai sen 2007.
– Tämä palkinto on valtava kunnia. Se merkitsee paljon koko
perheelle, Pekka myöntää. Mutta ei hän ilmeisestikään pal-
kinnon vuoksi hyväntekeväisyyden ”kassaa” kartuta.

– Olen aina rakastanut työskennellä paikallisissa hyvänte-
keväisyysjärjestöissä ja aion jatkaa sitä tulevaisuudessakin.
Ruotsalainen kollega, **Henrik Lundqvist**, jakaa Pekan ilon:
– Lahjoitan rahaa, koska saan siitä itse jotakin ja koska näen,
miten paljon se merkitsee toisille. – SM

Lähteet: leijonat.fi, 18.5.2017; *Iltasanomat* 30.5.2017, 15.6.2021; Wikipedia;
Kaleva 16.12.2005; *Aftonbladet* 26.5.2018

”Jumala suo meidän osoittaa arvostustamme hänen
armotekojaan kohtaan siten, että epäitsekäästi ponnistellen
toimimme samoin toisia kohtaan. Se on itse asiassa ainoa
tapa, jolla voimme ilmaista rakkauttamme
ja kiitollisuuttamme hänelle.”

– Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, ss. 18, 19

KUVA: SINIKKA MÄKIPVIERIKKO

Vuorenvarmaa

”Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi” (Jes. 54: 10). Eräs henkilö, joka sai kokea tämän sanan todeksi, oli **Corrie ten Boom**.

Nuorena hollantilaisytyttö hän oppi isältään ja äidiltään, että Jumala on ikui-
nen herrojen Herra, ja jo lapsena hän rakasti Jeesusta omana Vapahtajaan. Nuoresta Corriesta tuli sittemmin Hollannin ensimmäinen naispuolinen kelloseppä. Hänen isänsä oli Harlemin kaupungin paras kelloseppä, rakastettu ja kunnioitettu myös siksi, että hän oli rehellinen ja luotettava. Kaikki tiesivät hänen olevan vakaumuksellinen kristitty.

Äiti oli jo kuollut, mutta koko muu perhe – isä, Corrie, hänen siskonsa ja veljensä, vanhat tädit, jotka perhe oli ottanut huostaansa, serkut ja monet muut sukulaiset – kokoontuivat usein viikolla suuressa talossa raamatuntukisteluihin, joita vanha isä johti. Talon alakerrassa oli kelloliike, jossa Corriekin työskenteli.

Toisen maailmansodan syttyessä Hollanti joutui saksalaisten miehittämäksi. Kansa koki kovia, näki nälkää. Myös juutalaisvainot alkoivat. Corrien perhe ja koko suuri suku auttoi juutalaisia monin tavoin. Heidän taloonsa tehtiin salainen huone, jonne juutalaiset saattoivat paeta. Mutta eräs kelloliikkeessä työskentelevä henkilö ilmiantoi heidät.

90-vuotias isä, Corrie, hänen sisarensa ja veljensä ja monet muut vangittiin. Isän terveys murtui jo vankeuden alkuvaiheessa, ja hän kuoli. Corrie päätyi **Betsy**-sisarensa kanssa Ravensbrückin keskitysleirille. Siellä he todistivat rohkeasti uskostaan Jeesukseen. Ihmeitä tapahtui. Monet ottivat Jeesuksen vastaan.

Corrie oli onnistunut salakuljettamaan leirille pienen Raamatun. Naisia täyteen ahdetussa parakissa pidettiin joka päivä aamu- ja iltahartaus ja tutkittiin tuota

Raamattua. Mutta miten se voitaisiin pitää salassa? Vangeiltahan otettiin yleensä kaikki oma pois. Jopa nimikin. Oli vain numero käsivarressa.

Jumala tiesi keinon. Heidän parakkiinsa ei koskaan tehty yllätystarkastuksia. Vartijat olivat huomanneet, että parakki oli täynnä kirppuja ja luteita. Siksi he eivät halunneet siellä tarkastuksia tehdä. (Ajattelepa tätä, kun saat kaikessa rauhassa puhtaassa kodissasi avata Jumalan Sanan!)

Toinen ihme: Betsy-sisaren oli onnistunut tuoda parakkiin pieni pullo öljyä. Siitä riitti kolmen vuoden ajan öljyä haavoihin ja lääkkeeksi. Muuta lääkettä leirissä ei ollut.

Lopulta Corrie vapautettiin keskitysleiriltä, mutta hänen sisarensa, tuhansien muiden tavoin, menehtyi. Corriesta tuli kuuluisa lähetyssaarnaaja. Hän matkusti maasta toiseen evankeliumia julistaen. Monet löysivät Kristuksen Vapahtajakseen. Hän kirjoitti useita syvällisiä kirjoja. Suosittelen. Kirjastosta ne löytyvät.

Siitä, mikä elämässä nyt on pelkkää kaosta, voi Jumalan ”käsityönä” muotoutua kokemuksen kaunis kruunu.

Kerran eräessä saarnatilaisuudessa Corrie näytti yleisölle koruompeleen nurjaa puolta. Mikä lankojen sekamelska! Mutta sitten hän käänsi esiin oikean puolen. Kaikki näkivät suuren, kullanhohtoisen kruunun.

– Juuri näin Jumala näkee elämämme, mitä siitä voi tulla Jeesuksen Kristuksen avulla. Hänen rakkautensa ei meistä väisty, mitä ikinä joudummekin kokemaan. Kiitos, Jeesus, tästä suurenmoisesta tietoisuudesta! – *Eeva-Liisa Vihermä*

Kosto on suloinen

Kaksi poikaa oli matkalla koulusta kotiin. He puhelivat keskenään tähän tapaan:

– Pauli, miksi et jo kosta tuolle ilkimykselle? Jori sanoi. Harva se päivä hän solvaa sinua.

– Kyllä minä vielä koston, Pauli vastasi.

– Minä vaientaisin tyypin heti paikalla, löylyttäisin perin pohjin.

– Teen sen kyllä, mutta myöhemmin.

– Anna oikein kunnon selkäsauna! Voitat hänet helposti, olethan paljon vahvempi.

– Tiedän, että pystyn siihen, mutta en halua tehdä sitä tänään.

Näillä puhein kaverukset erkanivat, kukin omaan suuntaansa, kotia kohti.

Mainittu ilkimys oli erään rappioalkoholistin poika. Mies oli vihoissaan Paulin isälle, kun tämä oli yrittänyt estää häntä ostamasta viinaa. Juomarin poika oli tullut isäänsä. Aina, kun he sattuiivat tapaamaan, poika haukkui Paulia milloin milläkin pilkkanimellä. Kun tämä ei antanut samalla mitalla takaisin, poika alkoi heitellä kivillä.

Paulia tällainen kohtelu harmitti. Hänen mielestään pojan olisi pitänyt olla kiitollinen siitä, että isän viinanhimoa yritettiin hillitä, aiheuttihan ryypiskely suunnaton ahdinko hänelle itselleen ja kaikille läheisille. Mutta ajateltuaan asiaa tarkemmin ja tajuttuaan, missä kurjuudessa poika oli kasvanut, Paulin kävi tätä sääliksi. Hän ymmärsi, eikä enää loukkaantunut pojan käytöksestä.

Mutta ”kostaa” ja ”vaintaa” hän kyllä aikoi. Ei kuitenkaan siinä merkityksessä, mitä koulutoveri sanoilla tarkoitti.

Ilkimyksen nimi oli Jaakko, mutta hänestä käytettiin aina jotain pilkkanimeä. Hän oli siihen niin tottunut, että jos joku puhutteli häntä oikealla nimellä, hän luuli tarkoitetun jotain muuta, ei häntä.

Ensimmäinen tilaisuus kostaa tarjoutui myllypäivänä [eräänlainen perinne- ja markkinatapahtuma]. Sieltä palatessaan Pauli kuuli

tien sivusta poikien huutoa ja naurua. Uteliaana hän meni katsomaan. Siellä oli Jaakko ja häntä paljon isompi kaveri poikasakin piirittämänä. Isompi poika syljeskeli Jaakon vaatteille, jotka olivat tosi resuiset ja likaiset, ja ”neuvoi”, millä keinoin Jaakostakin tulisi yhtä tunnettu ”merkkihenkilö” kuin isästään.

Jaakko oli raivoissaan, mutta kun hän yritti lyödä vastustajaansa, tämä tarttui häntä käsistä ja vahvempana pystyi helposti pitämään ne otteessaan. Jaakko koetti polkea poikaa varpaille, mutta avojaloin se ei ollut kovinkaan tehokasta. Kiusaaja käytti tilaisuutta hyväkseen ja astui raskailla saappaillaan Jaakon toisen jalan päälle.

Kun Pauli näki, mitä oli tekeillä, hän torui poikia. Enemmistö tottelikin häntä, mutta riitapukari ei lainkaan pitänyt siitä, että Pauli sekaantui asiaan. Mutta pian hänellekin kävi selväksi, ettei Pauli häntä pelännyt ja ettei häntä voinut naurun-alaiseksikaan tehdä, siihen hän oli liian suosittu koulukavereiden keskuudessa.

Paikalta pois lähdetessä Pauli sanoi Jaakolle:

– Kuule, minä saatan sinut kotiin asti. Katson, etteivät toiset pojat tee sinulle mitään. Älä itke enää. Tule, mennään yhdessä.

Jaakko ei nostanut katsettaan eikä vastannut mitään. Hän ei ymmärtänyt alkuunkaan Paulin käytöstä häntä kohtaan. Ei se voinut sitä olla, että tämä pelkäsi ja yritti päästä hyviin väleihin hänen kanssaan, sillä eihän hän ollut sitä paljon vahvempaakaan poikaa pelännyt...

Jaakko ei vielä tuntenut sääntöä: ”Rakastakaa vihollisianne; tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat.” Hän ei ollut saanut Jumalan Sanan opetusta, eikä osannut itsekään lukea Raamattua.

Ääneti ja äkeissään hän kulki tiiviisti Paulin perässä kotiin – jos nyt sellaista synnin ja surkeuden paikkaa sattoi kodiksi sanoa. Kiitosta sanomatta hän erosi

KUVA: SINIKKA MARKTIERIKKO

Oli kuin ne olisivat kiusallaan yrittäneet saada Jaakon epäonnistumaan...

Paulista. Tämä ymmärsi ajatellessaan, mitä vaikutteita Jaakko oli saanut kasvuympäristöstään. Jo se, ettei hän enää sätinyt ja nimitellyt Paulia, oli edistystä.

Seuraavana aamuna Pauli ja Jori olivat taas menossa kouluun. Kun he kulkivat kapakan ohitse, Jaakko seisoj ovella ja tuijotti maahan sanaakaan sanomatta. Jori ei tiennyt mitään edellisen päivän tapahtumista.

– Mitä kummaa, Jaakko on ihan hiljaa?!

– Minä olen kostanut hänelle.

– Ihanko totta? Hauska kuulla. Milloin?

– Eilen.

– Myllylläkö?

– Niin.

– Näkikö kukaan?

– Vaikka kuinka moni.

– Se oli varmaan pikku juttu, ihan iisi?

– No, joo.

– Rökititkö niin, että varmasti tukit hänen suunsa?

– Kyllä. Näithän itse, miten vaiti hän oli. Tämän jälkeen Jori alkoi levittää juttua, että Pauli oli piessyt Jaakon pahanpäiväisesti. Se ihmetytti kovin, eihän se ollut lainkaan Paulin tapaista. Lopulta huhu kantautui opettajan korviin. Kuulusteltuaan Paulia hän sai tietää, miten asia todellisuudessa oli. Jori oli käsittänyt väärin. Opettaja kiitteli koko sydämeästään

Paulia hienosta tavasta kostaa viholliselleen ja kehotti jatkamaan samaan malliin.

Ollessaan muutama päivä myöhemmin matkalla kouluun Pauli tapasi Jaakon viemässä karjaa etäiselle laitumelle. Eläimet vikuroivat ja olivat levottomia. Yksi toisensa jälkeen pyrki karkaamaan takaisin. Oli kuin ne olisivat kiusallaan yrittäneet saada Jaakon epäonnistumaan niitylle viemisessä. Jaakkoa itketti.

– Mitä minä teen? En saa niitä ajetuksi laitumelle, ja jos en sitä tee, isä antaa selkään.

Jaakon hätä sai Paulin myötätunnon heräämään. Hän tarjoutui auttamaan. Kun karja vihdoin oli saatu laidunmaalle, Jaakko sanoi:

– En enää ikinä heittele sinua kivillä.

Kun Pauli – myöhästyneenä – astui luokkaan, näki jo päältä, että hän oli juossut, ja kova.

– Mitähän Pauli on oikein puuhannut? luokassa kuiskaitiin. Kun sitä suoraan kysyttiin, hän vastasi:

– Vein karjan laitumelle.

Kaikki luulivat hänen tarkoittavan isänsä karjaa.

Koulun päätyttyä Pauli odotti, kunnes kaikki muut olivat poistuneet luokasta. Sitten hän meni opettajan luo ja pyysi anteeksi myöhästymistään.

– Mikä sinulla niin kauan kesti?

– Hyvä opettaja, autoin Jaakkoa.

Sitten hän selosti lyhyesti, mitä oli tapahtunut, ja sanoi lopuksi:

– Ajattelin, että Te varmaan antaisitte minulle anteeksi.

– Tottakai! Tässä tapauksessa teen sen mielelläni.

Jos teillä, rakkaat lukijat, on vihollisia, jotka loukkaavat ja kiusaavat teitä, ”kostakaa” heille samalla tavoin kuin Pauli. Saatte olla varmoja siitä, että voitatte heidät.

Lähde: *Lebensbilder für jung und alt, Band 1*, ss. 121–128.
– Suom./ muok. SM

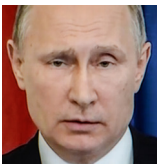
KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

80 vuotta sitten

25.6.1941 alkoi – tai jatkui – taistelu Suomen olemassaolosta. Toivottavasti kenenkään suomalaisen ei tarvitse enää sotaa omana kokemuksenaan muistella, kuten vielä vuoden 2021 alussa elossa olleen 5886 veteraanin (3134 naista, 2752 miestä) on täytynyt tehdä. Vuoteen 2036 mennessä heitä ei KELA:n ennusteen mukaan enää ole yhtään. Paras tapa kunnioittaa heidän muistoaan on pitää hyvää huolta Suomesta. Mutta moniko kysyy: ”Mitä voin tehdä maani hyväksi?” Yhä useampi taitaa kysyä: ”Mitä vielä lisää voisin maallani teettää hyväkseni ja puolestani?” – SM

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Mistä näitä pieniä miehiä riittää? Montako tulevaisuus vielä marssittaa esiin? Kuka on seuraava? Kenestä tulee viimeinen? Kuka heistä haluaisit olla tuomiopäivänä?

Arvoitus

Pieni mies, iso asunto, mahtavat tilukset, vaan lisää on isäntä naapureiltaan hamuamassa: keneltä aurinkoisimmat rannat, keneltä viljavimmat vainiot, keneltä kannaksen, keneltä niemen, keneltä sitä, keneltä tätä. Kuka on tuo mies, mikä nimeltään suurtila merestä mereen, mantereelta mantereelle?

Tämän taisit tietää – et arvannut. Tie-

sit, koska olet lukenut, kulkenut silmät ja korvat auki. Mutta opittavaa on paljon, maailma on suurempi kuin isoimmatkaan tilukset, taivas korkeammalla kuin ajatustemme satelliitit, itse elämäkin äärettömän suuri arvoitus.

Avaa kirja, avaa kirjoja, lue enemmän, luulet vähemmän. Lukemisesta voit lukea lisää tämän numeron takasivulta.

– Ari Laitinen

Mannerheimin, Jaakobin ja Joosefin linja

Talvi- ja jatkosodassa menehtyi noin 95000 suomalaista. Missä he nyt ovat? Mannerheim määräsi, että kaikki, sotilasarvoon katsomatta, tuotaisiin kotipaikkakunnalleen haudattavaksi. Niinpä Suomessa on 622 (joidenkin lähteiden mukaan 630) sankarihautausmaata. Käytäntö on laajuudessaan ainutlaatuinen maailmassa. Pari ”ennakkotapausta” pienemmässä mittakaavassa löytyy Raamatusta.

Patriarkka Jaakob ei halunnut tulla haudatuksi Egyptiin, vaan pyysi päästä Abrahamin sukuhautaamaan Kanaanin maahan (1 Moos. 49:29; 50:12, 13). Joosef vannotti israelilaisia, että nämä Egyptistä lähtiessään veisivät hänen luunsa perintömaalle Sikemiin (1 Moos. 50:25; 2 Moos. 13:19; Joos. 24:32). Ketkähän niitä kantoivat 40 vuotta? Miettivätköhän, miksi?

Sankarihaudat kuuluvat hoitotasoluokituksessa korkeimpaan eli ykkösluokkaan. Miten seurakunnat, jotka maahanomistajina niistä vastaavat, suhtautuvat keskivertoa vaativampaan tehtävään?

– Se on kunnia-asia. Vaikka en kuuluisi kirkkoonkaan, pitäisin sitä velvollisuutenani. Se on myös identiteettikysymys, perustelee kirkkohallituksen maan- ja metsätaloudenministeri **Harri Palo** historiallisen kulttuuriperinnön vaalimisen tärkeyttä (Puhelinkesk. 27.6.2021).

Muissa maissa kaatuneet haudataan yleensä taistelupaikan läheisyyteen. Suomi on etsinyt niitäkin 10000-13000:tta

Kaatuneiden muistopäivää vietetään 19/5, kansallinen veteraanipäivä on 27/4.

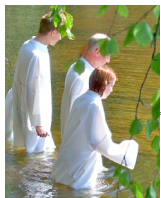
taisteluissa kadonnutta, jotka jäivät rajan taakse. Tunnistetut on saatettu kotikuntiin, tunnistamattomat valtakunnallisille sankarihautausmaille (Lappeenranta, Joensuu).

Vaikka hoitovelvoite on seurakunnilla, vastuu kuuluu koko kansalle. Työmäärän huomioon ottaen (nurmikot, ristit, laatat, kukat, kynttilät, lehtien harvoinnit, lumityöt, muistomerkit jne) yhdistysten, liittojen, yritysten ja yksityisten vapaaehtoinen panos on taatusti tarpeen.

Kirkon hautaustoimen kokonaiskuluissa sankarihautojen osuutta ei ole eritelty, joten ei voida sanoa, mitä niiden ylläpito maksaa. Valtion määrärahasta seurakunnille (114 milj. €/v) vain osa on tarkoitettu kulttuurihistoriallisesti arvokkaiden rakennusten ja irtaimiston ylläpitoon. Se ei kata hoitokuluja.

Sankarihautausmaiden esteettis-arkkitehtonista puolta valvoo Museovirasto. Muistomerkkeineen ne ovatkin nähtävyys, mutta riipaiseva sellainen. Kuin naulojen jäljet Kristuksen ruumiissa: muisto siitä, mitä vapaus on maksanut.

– SM

Kaste Kallioniemessä (ei-mandalainen).

TAVARAMERKKIVARKAUS? Mandealaiset (juutalaisuudesta ja kristinuskosta vaikutteita saanut gnostilaisuuden haara) sanovat vaalivansa Johannes Kastajan perintöä. Tämän monoteistisen, kymmenen käskyn lakia kunnioittavan ja rituaalisia kasteita harjoittavan yhteisön jäsenet ovat tuhansittain paenneet vainoja Irakista ja Iranista eri puolille maailmaa, mm. Ruotsiin (n. 8000; Suomessa 100 perhettä). Johannes Kastajalle Jeesus oli ”Jumalan Poika”, ”Jumalan Karitsa” eli ”Messias”, kuten Andreas termit tulkitsi (Joh. 1:29, 34, 36, 41). Saako Johannes Kastajan nimissä väittää Jeesusta ”vääräksi Messiaaksi”, kuten mandealaiset tekevät? Eikö se ole tavaramerkkivarkaus?– SM

Lohduke – ohdake

Joonan olisi pitänyt olla haltioissaan. Mielenmuutos, jossa suurkaupunkilaisen ylpeys, itseriittoisuus, irstaus ja brutaali väkivalta vaihtui katumukseen ja parannukseen, oli järkyttävä ihme. Mutta toteutumatta jäänyt ennustus oli Joonalle arvovaltatappio. Olihan ennenkin se, mitä hän oli sanonut, myös tapahtunut (2 Kun. 14:25). Nyt ei. 40 päivää meni, eikä Niniveä hävitetty.

Jumala ymmärsi profeettaansa ihmisenä. Joonan ”kasvojen menetyksen” tunnetta lievittääkseen Herra pikaviljeli risiinikasvin ”helpottamaan hänen murheellista oloaan” (Joona 4:6). Mutta juuri kun usko hyvän mahdollisuuteen alkoi orastaa Joonassa, se nyhtäistiin pois. ”Yhden yön se se vain eli, yhden yön jälkeen se kuittui pois” (Joona 4:10). Jumalan lohduke kääntyi hänen mielessään katke-ruuden pistäväksi ohdakkeeksi.

– Onko sinulla mitään syytä olla suutuksissasi risiinikasvin tähden? Jumala kysyi.

– Kyllä on, Joona intti.

Tavallaan hän oli oikeassa. Sitä, mistä ei tiedä, ei osaa kaivata. Joona sai maistaa hyvää sen verran, että hän tuli siitä tietoiseksi, mutta ei saanut pitää sitä kuin hetken. Toivon herättäminen ja sen saman tien murskaaminen on yksi sadistisen vallankäytön kidutuskeinoja.*

Usein pidämme Joonan tavoin Jumalan lahjoja itsestäänselvästi meille kuuluvi-
na, jopa ansaittuina, ja petymme, jos ne otetaan pois. Unohdamme, että Herran armoa on sekin, että vielä elämme (Val.v. 3:22). ”Ellei Herra olisi ollut puolellamme --, meidät olisi nieltä elävältä” (Ps. 124:1-3). ”Mennään väijyksiin, käydään vaani-
maan viattomia. Niellään heidät elävältä yhtenä suupalana” (San. 1:11, 12). ”Vastus-

tajanne -- kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä” (1 Piet. 5:8). Ei aina fyysisesti, mutta henkisesti, hegellisesti ja emotionaalisesti.

– Sinä suret risiinikasvia, vaikka et ole nähnyt vaivaa sen vuoksi etkä ole sitä kasvattanut..?

Se tosiasia, että Joona ei ollut sitä kasvattanut, ei tehnyt siitä luopumista yhtään helpommaksi. Kiitollisuus saadusta hyvästä tulee usein vasta ”jälkijunassa”.

Juuri nyt polttava itätuuli puhalsi Joonan risumajaan. Aurinko paahtoi suoraan hänen päähänsä. Totaalisesti loppuunpallaneena Joona ei enää jaksanut latautua ”hiljaisuudessa toivomaan apua Herralta” (Val.v. 3:26) – hän halusi kuolla.

Mutta Jumala, ”joka masentuneita rohkaisee” (2 Kor. 7:6), tiesi, ettei Joona varsinaisesti *kuolla* halunnut, hän vain ei *jaksanut elää* vallitsevien olosuhteiden ehdoilla.

Koska Joonan alkuperäinen pettymys liittyi kysymykseen, miksi Jumala ei tehnyt Ninivelle niin kuin oli käskennyt Joonan saarnata, ja Joona siten joutui noloon tilanteeseen ”vääränä profeettana”, Jumala katsoi olevansa selityksen velkaa.

– Enkö minä *säälsi* Niniveä, tuota suurta kaupunkia! Siellä on enemmän kuin satakaksikymmentätuhatta ihmistä, jotka eivät pysty edes tekemään eroa oikean ja vasemman käden välillä, ja lisäksi paljon eläimiä (Joona 4:5-11).

– Enkö minä tätä sanonut, kun olin vielä omassa maassani? Siksihän minä ensiksi lähdin pakoon Tarsisiin...Minä tiesin, että sinä olet anteeksiantava ja laupias Jumala, sinä olet kärsivällinen ja sinun hyvytesi on suuri. Sinä olet aina valmis luopumaan rangaistuksesta, jolla olet uhannut...

Ongelma ei ollut siinä, että Jumala oli laupias ja anteeksiantava, vaan siinä, että julistettavaksi annettiin, kuten päällisin puolin näyttää, pelkkä tuomion sanoma: ”Minä, Herra, olen nähnyt sen *pahuuden*

*) Esim. entisessä Neuvostoliitossa juuri vapautumassa oleville vangeille keksittiin usein jokin uusi ”rikos”, jonka perusteella vankeus jatkui.

KUVA: SINIKKA MAKIVERIKKO

Jumala sanoi Korintista: ”Tässä kaupungissa on paljon minun kansaani” (Apt. 18:10). Maailmassa on lukemattomia ”Korintteja”, yhtä turmeltuneita. Mikä on perusoletuksemme? Kannattaako etsiä, jos vain yksi tai kaksi kääntyy?

ja rankaisen sitä.” ”Enää neljäkymmentä päivää, sitten Ninive hävitetään!” (Joona 1:2; 3:4).

Oliko katastrofipainotus Jumalan idea, vai jättikö Joona itse kertomatta, mitä muuta hän ”tiesi”? Esimerkiksi sen, miten sama Jumala, joka uhkasi Niniveä, oli nostanut hänet itsensä ”elävänä haudasta” (Joona 2:7)?

Vai oliko hän sittenkin kertonut, mutta pienillä kirjaimilla, koska oikeastaan jo toivoi loppua kaikelle pahuudelle? Lukivatko niniveläiset juuri ne rivit?

Jokin siinä, mitä Joona sanoi, sai heidät uskomaan, että asiaan sattoi vielä vaihtua. *Ehkäpä* Jumala luopuu aikomuksestaan, leppyy, antaa hehkuvan vihansa laantua, *ehkäpä* me pelastumme... (Joona 3:9).

Jumalan lupaukset ja uhkaukset ovat lähes aina ehdollisia. Pelkästään Jeremian kirjassa on kymmenittäin tilanteita, joissa tapahtumainkulku ehdollistuu siihen, miten ihmiset reagoivat Jumalan viestiin. Palatkaa takaisin. Kääntykää. Pysähtykää ja katsokaa, minne olette menossa. Jumala odottaa saadakseen olla armollinen (Jes. 30:18). Hänkin altistaa itsensä epävarmuudelle. *Ehkäpä* hän kääntyy. *Ehkäpä* he nöyrytyvät rukoilemaan...

Jumala voi muuttaa mielensä molempiin suuntiin (Jer. 18:8-10; 26:13, 19). Perusasia ei muutu: kaikki tähtää pelastuksen, ei tuhon, maksimointiin (2 Piet. 3:9).

Vaikka Jumala Joonalle perustelee Ni-

niven armahdusta väkiluvulla, hän lupaa koota omansa, ”vaikka teitä olisi vain yksi joka kaupungissa ja kaksi joka kansan keskellä” (Jer. 3:14).

Tämä ei ole vain lohduke, vaan todellinen lohdutus niille, jotka palvelevat Jumalaa yksinäisyydessä, olosuhteiden kahleilla eristettyinä, ehkä pienen, hiipuvan seurakunnan keskellä.

Se on samalla ohdake, pieni piikki niille, jotka uskossaan ovat riippuvaisia massojen kannatuksesta, joille samastuminen pieneen ja vähäpätöiseen on ongelma. Jos Jumala tyytyy keräilemään ”rippeitä” sieltä täältä, olkaamme se riipe, vaikka se yksi koko kaupungissa, tai se toinen kahdesta jonkin kansan keskellä.

Raamattu ei kerro, mutta voitaneen päätellä, että Joona hyväksyi Jumalan perustelut, unohti risiinikasvin ja tyytyi rooliinsa Jumalan armoteon, ei tuhotyön, todistajana. Vastahakoisen, pessimistisen, itsesääliin taipuvaisen karkurin kautta Ninive sai pari sataa vuotta lisää armonaikaa, ennen kuin se lopullisesti hävitettiin (612 eKr).

Jeesus antaa upean tunnustuksen Joonan tuloksekkaasta työstä: niniveläiset ”kääntyivät” (Matt. 12:41). Vielä kauniimman muistomerkin hän pystytti Joonalle valitsemalla kuolemansa ja ylösnousemuksensa symboliksi ”Joonan merkin” – Joonan kokemuksen tämän ollessa heikoimmillaan, Jumalaa paossa (Matt. 12:39, 40). Se on evankeliumia. — SM

Apostolinmiekka

Keittiöni ikkunalla kasvaa ruukussa apostolinmiekka (*Trimezia northiana*). 'Apostoli' viittaa väärään uskomukseen, ettei kasvi kuki, ennen kuin siinä on 12 lehteä. Ehkä jollakulla on ollut tällainen kokemus. Liitettä 'apostoli' tavataan myös muissa kielissä. Kasvi on luonnonvarainen Etelä- ja Väli-Amerikassa.

Kasvi tuotti tänä vuonna vapunaatoksi kaksi kukkaa. Kukille on ominaista, että kun niiden alkuaihe syntyy johonkin lehteen, lehti alkaa kasvaa pituutta. Siitä ja osittain kukka-aiheen lisääntyvästä painosta johtuen lehden latvaosa alkaa painua alaspäin. Ihmeellistä mielestäni on se, mikä saa juuri sen lehden kasvamaan selvästi pitemmäksi kuin muut "miekat".

Mutta varsin ihmeellistä on kolmas syy kukkalehden taipumiseen. Kukkamiekan varteen alkaa ilmestyä lovia, jotka vähentävät varren jäykkyyttä, ja näin se taipuu helpommin ja kukkakohta tavoittaa hedelmällisen maan. Se juurtuu, ja uusi yksilö alkaa kasvunsa.

Joka kerta kun apostolinmiekka luo kukan, se kertoo minulle Luoijan ihmeellisestä suunnittelusta kasvin perimään.

Kukka itsessään on äärimmäisen kaunis, mutta – kolme voi-huutoa – nuput puhkeavat aamulla ja kuolevat pois illalla.

Tällainen tuo mieleen Raamatun monet tekstit kukkien hetkellisyydestä, johon ihmiseloa verrataan. "Ihminen, naisesta syntynyt, elää vähän aikaa ja on täynnä levottomuutta. Kun kukka hän avautuu ja kuihtuu, on kohta poissa, kuin varjo. Ja tällaista olentoa sinun silmä-

KUVA: JOEL NIININEN

si vartioi, hänet sinä vaadit eteesi tuomiolle!" (Job 14:1-3).

Ihmistä ei verrata kukkaan vain hetkellisyyden vuoksi, vaan myös kukan kauneuden vuoksi. Jokaisessa ihmisessä on Jumalan silmissä perustavaa laatua oleva arvo, jota hän vartioi.

Jumalan neuvosta Mooses kuvaa hetkellisyyden muuttumista kestäväksi, kukan ikuisittamiseksi. "Tee kultainen lamppu; taottakoon se jalustoitteen ja haaroitteen puhtaasta kullasta, ja käske takoa lampun kukkakoristeet kantoitteen ja terälehtitteen samasta kappaleesta koko muun lampun kanssa" (2. Moos. 25:31).

Jobin tekstissä oli vielä sanat: "hänet sinä vaadit eteesi tuomiolle". Onnellinen se, jota kohdellaan seuraavasti. "Silloin Herra toimii kuin metallinsulattaja ja hopeankiillottaja. Hän puhdistaa leeviläiset, ja he tulevat puhtaiksi kuin kulta ja hopea, joista kuona on poltettu pois" (Mal. 3:3).

Seuraava aamu paljasti, että eräässä lehdessä oli avautumassa uusi ihme parin viikon päästä.

– Joel Niininen

KUVA: JOEL NIININEN

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Kevään ihme

Ystäväni antoi minulle pussillisen maa-artisokkaa. Valmistin niistä maittavan keiton. Ystäväni kertoi, että voisin istuttaa maa-artisokkaa maahan, ja se alkaisi keväällä kasvaa. Epäilin, sillä maa oli jo syksyisen viileää, mutta tein ystäväni ohjeen mukaan. Kaivoin yrttimaahani kuopan ja työnsin siihen pienen pätjän maa-artisokkaa.

Mikä hämmästyks kevään koittaessa! Verso pisti esiin kasvi- maasta vihreänä ja terhakkana. Se oli säilyttänyt elinvoimansa talven pakkasten ja lumen keskellä.

Minulle jokainen kevät kertoo Jumalan luomisvoimasta. Kylmän väistyessä paljastuu esiin musta, kuollut maa. Auringon säteiden lämmittäessä maa alkaa työntää esiin uutta elämää. Ensin tulevat leskenlehdet, sitten vuokot, ja pian koivun silmut puhkeavat hiirenkorvalle. Eikä aikaakaan, niin kevään loisto ympäröi pohjoisen maamme.

Ihmissydän on usein kuin routainen maa. Maailmassa on paljon vihamielisyyttä ja sydämen kovuutta. Jesajan kirjassa meille on lupaus: ”Katso minä teen uutta. Nyt se puhkeaa esiin...” (Jes. 43:18,19).

Kun Jumalan armon ja rakkauden lämpö sulattaa sydämeistä jään ja roudan, puhkeaa esiin hyvyyden ilmapiiri. Jumala luo lupauksensa mukaan uutta. Entisiä ei enää muisteta. Voidaan toivossa katsoa eteenpäin.

Lopullisesti Jumala luo uutta ylösnousemuksen ihmeessä. Siitä kertoo Korinttilaiskirje: ”Samoin tapahtuu kuolleitten ylösnousemuksessa. Se mitä kylvetään katoavana, nousee katoamattomana” (1 Kor. 15:42). Me katoavaiset ihmiset saamme Jumalan lahjana anteeksiannon ja uuden elämän Hänen armostaan.

Kevään ihme puhuttaa. Kasvun ihme puhuttaa. Siemenessä piilevä elämän voima puhuttaa. Ne kertovat meille Jumalasta, Hänen rakkaudestaan ja luomisvoimastaan.

– Airi Helle
airi.helle@gmail.com

"Viimeinen armonsanoma" kolmen todistajan mukaan

Todistaja n:o 1: Jeesus

Millaista opetusta Jeesus kohdistaa erityisesti lopun aikaan? Hän varoittaa ajan merkeistä, vainosta, kehottaa kestävyYTEEN ja valvomiseen. Mutta niitä tärkeämmäksi nousee kaksi asiaa, jotka ovat perille pääsemisen ehto. Kaksi asiaa, joista voi hyvällä syyllä käyttää nimitystä "viimeinen armonsanoma".

Jos vastausta etsii lopunajan vertauksista, sellainen löytyy kertomuksesta kuninkaan pojan häistä. Tuttu tarina. Prinssi oli menossa naimisiin, mutta kutsutut jättivät juhlat väliin. Eivät ehkä pitäneet kuninkaasta, ja saivat suuttuneelta kuninkaalta ankan rangaistuksen.

Tämän jälkeen kutsu ulotettiin kaikille, keitä teiltä tai toreilta löytyi, kunnes "häähuone täyttyi". Taidamme itsekkin kuulua tähän toreilta tulleiden joukkoon.

Sitten tulee vertauksen ydin, *crux*, joka osoittaa, mitä Jeesus halusi sanoa: "Kun kuningas tuli sisään katsomaan juhlavieraitaan, hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Hän kysyi tältä: 'Ystäväni, kuinka saatoit tulla tänne ilman häävaatteita?' Mies ei saanut sanaa suistaan" (Matt 22:1-14).

Voimme unohtaa vertaukseen liitetyt legendaariset selitykset siitä, kuinka kuninkaat olisivat siihen aikaan häävaatteita kutsutuille tarjonneet. Voi olla, tai sitten ei. Koska Jeesus ei sitä sano, ja koska sellaisesta ei ole Jeesuksen ajalta tietoa, väite on turha.

Jeesus ei tällä vertauksella opeta, miten häävaatteen saa, vaan sen, miten tärkeä se on: ilman sopivaa asua tullut mies heitetään ulos. Kaikki juhlaan haluavat tarvitsevat häävaatteen.

Mikä häävaate on? Raamatun vastaus

löytyy helposti: se on pelastuksen lahja, Kristuksen vanhurskaus.

Vanhurskauden tai pelastuksen vaatteesta löytyy yhdeksän tekstiä. Yksikin riittäisi: *"Iloitkaamme ja riemuitkaamme --, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut. Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus. -- 'Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan hääateriaalle!'"* (Ilm 19:7-9 VKR).

Ajan lopussa pelastuksen lahja on tarpeen. Tarvitaan samaa armoa, joka sai isän pukemaan tuhlaajapojan juhlavaatteisiin. Yllätykseksi jää vain se tosiasia, että Jeesus odottaa viimeisiltä uskovilta tarkalleen samaa kuin ensimmäisiltä. Ilman pelastuksen evankeliumia ei ole mitään viimeistä armonsanomaa.

Toisen näkökulman löydämme Jeesuksen viimeistä tuomiota koskevasta opetuksesta. Kaikki kansat kootaan, ja lampaat erotetaan vuohista. *"-- Kuningas sanoo --: 'Tulkaa, -- ja omistakaa -- valtakunta --. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsoomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni. '--"* (Matt. 25.31-46).

Vastaus siihen, kuka pääsee sisälle, on oleellinen tekstin ymmärtämiselle: ne, jotka rakastavat lähimmäisiään. Tässäkin ulotetaan lopun aikaan asia, johon kristillisyyden alusta alkaen ihmisiä haastanut.

Viimeisessä armonsanomassa on siis kaksi puolta: 1) Jumalan armo ja rakkaus minua kohtaan, 2) minun armollisuuteni ja rakkauteni heikoimpia ja huonoimpia kanssaihimiä kohtaan.

Rakkauden vaatimus on suurempi ja oleellisempi kuin kuvittelemme. Armon tarpeenikin on suurempi kuin ennen ajattelin. Viimeistä armonsanomaa ei vain puhuta, vaan sitä myös eletään!

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

*Millaista asua
hääkutsussa
mainittu pukukoodi tarkoittaa,
on selvitettyä
etukäteen, ei
vasta juhlassa.
Pelastuskutsuun
on vastattava
tämän elämän
aikana. Muutoksenhaku kuoleman jälkeen ei ole mahdollista.*

Todistaja n:o 2: Paavali

Päästäkö Paavali meidät helpommalla? Yhdistääkö hänkin armon lopun aikaan? Löysin useita kohtia, joissa armo ja lähimmäisenrakkaus ulotetaan viimeisiin päiviin.

Esimerkkinä yksi: *"Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan"* (Room. 3:23-24). Tuttu, kaikkina aikoina kaikkia koskeva lause, jonka kontekstina on viimeinen tuomio.

Roomalaiskirje alkaa tuomion sanomalla. Jumalan viha tulee ilmestymään kaikkea jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan (1:18). Paavali luettelee ensin maailman syntyjä: Jumalan kieltäminen, kuviteltu viisaus, epäjumalien palvonta, homous, ahneus, kateus, murhanhimo jne. Sitten hän jatkaa uskovien paheilla: toisten tuomitseminen, sydämen kovuus, itsekkyyys jne. (2:1-9).

Me pidämme vaikkapa itsekkyyttä pikku syntinä, jos sitä verrataan maailman ihmisten kauheuksiin, mutta luvussa on pommi. Maailma taitaa olla täynnä toinen toistaan vihaisempia kristittyjä tuomitsemassa esimerkiksi muiden homoutta. He muistavat kertoa, että sellaiseen kohdistuu "Jumalan viha" (1:18).

Kuitenkin samat kristityt ovat täysin

sokeita sille, että esimerkiksi itsekkyyteen kohdistuu Jumalan "ankara viha" (2:8). Uskovan olisi pitänyt ymmärtää, että Jumala on armollinen ja että Hengen hedelmä on rakkaus.

"Sen tähden et voi mitenkään puolustautua, ihmisparka, sinä joka tuomitset muita, kuka sitten oletkin. Tuomitessasi toisen julistat tuomion myös itsellesi, koska -- teet itse samoja tekoja. -- Halveksitko sinä Jumalan suurta hyvyttä --? Etkö ymmärrä, että Jumalan hyvyys johtaa sinut kääntymiseen?" (Room 2:1-4). Siis lyhyesti: kaikki ovat syntiä tehneet, ja kaikki armon kokeneet tarvitsevat käytännön armollisuutta toisia kohtaan. Uskovien armottomuus ja rakkaudettomuus ovat tuomiolla pahempia kuin maailman synnit.

Paavali on yhtä mieltä Jeesuksen kanssa: pelastus armosta ja rakkaus heikkoja kohtaan ovat lopun ajan armonsanomaa.

Todistaja n:o 3: Ellen White

Muutamilla adventisteilla on ongelma. He eivät usko mitään lopun aikaa koskevaa, elleivät löydä sitä Ellen Whiten tekstistä. Kyseessä on paha tulkintavirhe, jota en nyt yritä ratkaista, mutta tällaisia uskonsisaria ja -veljiä ajatellen voin kertoa: Löysin kuvaamani ajatuksen viimeisestä armonsanomasta ensin Ellen Whilteltä, vasta sen jälkeen havaitsin saman ajatuksen Jeesuksen ja Paavalin opetuksessa.

Kirjansa *Kristuksen vertaukset* viimeisessä luvussa White tulkitsee vertausta kymmenestä morsiusneidosta. Hän esittää taustatietona, että ajan lopussa maailmasta katoaa ymmärrys siitä, millainen Jumala on. Hänet nähdään julmana, kovana ja armottomana (mikä usein näkyy tavallisten suomalaisten uskontokommenteissa). "Viimeiset säteet armon valosta, **viimeinen armonsanoma**, joka maailmalle on annettava, on ilmoitus siitä, että Jumala -- on rakkaus" (oma suomennokseni).

Pelkkä puhe ei kuitenkaan riitä. On ➤

"Viimeiset säteet armon valosta, viimeinen armonsanoma, joka maailmalle on annettava, on ilmoitus siitä, että Jumala -- on rakkaus."

➤ osoitettava rakkauden ja armon merkitys työssä ja elämässä: "Käytännön työ on arvokkaampaa kuin pelkkä saarna", hän korostaa.

Olemme aina tienneet, että teot puhuvat lujemmin kuin sanat. Jeesuksen, Paavalin ja Ellen Whiten mukaan tämä on erityisen totta viimeisen armonsanoman kohdalla.

Suurin syntimme on ihmisen epäinhimillisyyks toista ihmistä kohtaan.

– Ellen G. White: *Fascinating facts about the spirit of prophecy*, s. 51

USEIMMISSA SUURISSA USKONNOISSA ihmisellä katsotaan olevan mahdollisuus vaikuttaa lopulliseen kohtaloonsa kuoleman jälkeenkin. Yleensä se tapahtuu kärsimyksen kautta. Islamin helvetissä on seitsemän eri tasoa: kiirastuli muslimeille, paahtava tuli kristityille, palava tuli juutalaisille, korventava tuli saabalaisille, rankaiseva tuli uskottomille, hehkuva tuli tekopyhille.

Buddhalaisuudessa inkarnoidutaan kuuteen eri maailmaan: taivas, titaanit, ihmiset, eläimet, nälkäiset henget, helvetti. Helvetistä, puhdistuspaikasta, voi kärsimyksillä hyvää karmaa kartuttaen jälleensyntyä ihmiseksi, eläimeksi tai kummitukseksi. Hindulaisuudessa myös paratiisi voi olla tilapäinen olotila, ellei nöyryydellä, oikeudenmukaisuudella, rukouksilla ja rituaaleilla onnistu ikuisesta kiertokulusta, samsarasta, vapautumaan. (Lähde: Wikipedia). Yhteistä on, että hyvä ikuisuus saavutetaan omilla suorituksilla. Kristinuskossa "suorittaja" on ulkopuolinen (Jumala). Hyvät teot ovat pelastuksen seuraus, ei sen perusta. Se, mitä tuonpuoleisesta uskotaan, voisi olla harmiton ajatusleikki, ellei helvetinpelkoa (ja paratiisia) käytettäisi vallan välineenä niin traagisin seurauksin. "Hedelmistä" päätellen "puun" takana on "valheen isä", "murhaaja alusta asti" (Joh. 8:44).

– SM

Pelkäätkö aaveita?

"Kuolleet eivät tiedä mitään -- eikä heillä enää koskaan ole osaa missään, mikä tapahtuu auringon alla" (Saarn. 9:5, 6).

Kysytkö neuvoa vainajahengiltä?

"Tuonelassa, jonne olet matkalla, ei ole tekoja, ei ajatuksia, ei tietoa, ei viisautta" (Saarn. 9:10).

Onko uskossa kuollut jo taivaassa?

"Viimeisenä päivänä minä herätän hänet" (Joh. 6:40).

Oikeaoppisen harhaluulo

”Anna kastaa itsesi, anna pestä syntisi pois” (Apt. 22:16). Mitä pois pestävää on miehellä, joka nuoruudesta lähtien on elänyt uskontonsa ankarimman suunnan mukaan, koko elämänsä elänyt Jumalan edessä vilpittömästi, omaatuntoaan loukkaamatta, saanut korkeinta teologista opetusta, nauttinut yhteiskunnallista arvovaltaa ja seurakunnan luottamusta (Apt. 26:4, 5; 23:1; 22:1-5)?

Mikä ihme Paavalin ”synti” saattoi olla? Luulo, joka oli harha.

”Minäkin elin ennen siinä *luulossa*, että minun tulee kaikin voimin taistella Jeesus Nasaretilaisen nimeä vastaan.” Siinä *luulossa* Paavali oli toimittanut vankilaan Jeesuksen seuraajia, äänestänyt heidän surmaamisensa puolesta, rangaissut heitä synagogissa, pakottanut herjaamaan Jeesusta ja ”ankarassa kiihkossaan” ulottanut vainon ulkomaille asti (Apt. 26:9-12). Valtuudet toimintaansa hän sai aikansa uskonnolliselta eliitiltä.

Miten harhaluulon erottaa oikeasta opista? Kirjeessään Titukselle Paavali korostaa uskon, opetuksen ja puheen ”terveyttä” (Tit. 1:9, 13; 2:1, 2, 8). Hän luettelelee liudan asioita, jotka eivät ole ”kunniaksi meidän pelastajamme *opille*” (Tit. 2:10).

Yksi niistä oli pahan puhuminen toisista (Tit. 2:3). ”Ensimmäisiä merkkejä siitä, että joku on ajautumassa syrjään terveen kristillisyyden polulta, on hänen ryhtymisensä arvostelemaan ankarasti toisia ihmisiä, seurakuntaa ja muita koh-

teita” (George R. Knight: *Ellen Whiten elämä ja teokset*, s. 127-128).

Paavali *luuli*, että hänen asiansa oli puhdistaa pois vääräuskoiset. Mutta ”kun Jumalan -- hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan tuli näkyviin” (Tit. 3:4, 5), hänestä tuli niin kesy, että hän ja hänen työtoverinsa eivät edes Efesossa, Artemis-kultin keskuksessa, olleet ”liioin -- herjanneet meidän jumalatartamme” (Apt. 19:37).

Apostoli olisi toki voinut ”jyrähtää” epäjumalia ja paheita vastaan. Mutta asia, jonka *puolesta* hän taisteli, oli tärkeämpi kuin kampanjointi muita *vastaan*. Onko se ”asia” – Jumalan armo, joka oli ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille (Tit. 2:11) – myös meidän *asiamme*?

”*Kaikilla* pelastetuilla on oltava tieto Jumalasta sellaisena kuin se on ilmoitettu Kristuksessa” (E.G. White: *Suuren lääkärin seuraajana*, s. 348). Ilman totuutta ”sellaisena kuin se on Kristuksessa” oikeinkin oppi muuntuu harhaluuloksi, ellei peräti vainoharhaisuudeksi, kaikkea toiseutta kohtaan.

Muutama ”opillinen” testikysymys:

1. Millaiseen asenteeseen oppini johtaa toisin eläviä kohtaan? **2.** Suuntautuvatko voimavarani pääasiassa jotakin vastaan vai jonkin puolesta? **3.** Lisääkö oppini paheksunnan vai hyväksynnän tuntoja?

Nyrkkisäntö kaikille ”luulotautisille”: Jos (kun) erehdytään, ”on parempi erehtyä armahtavaisuuden puolelle kuin ankaruuden” (Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 276) — SM

”Voimme auttaa toisia näkemään totuuden vasta sitten, kun oma sydämemme on pehmennyt sen johdosta, että olemme nähneet omat heikkoutemme ja olemme oppineet kiittämään Jumalaa, joka on pelastanut meidät epätoivon kuilusta.

Yksi seurakunnan suurista ongelmista -- on koskenut niitä, jotka eivät koskaan ole itse olleet epätoivon kuiluissa.

Näillä ’pyhillä’ on yleensä korkea käsitys hengellisistä saavutuksistaan, ja he katsovat olevansa oikeutettuja tuomitsemaan niitä, jotka eivät ole saavuttaneet heidän ’korkeaa’ tasoaan. -- he ovat fariseusten hengenheimolaisia” (George R. Knight: *Ellen Whiten elämä ja teokset*, s. 126).

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Haaagin kansainvälisessä rikostuomioistuimessa, joka tutkii sotarikoksia, joukkotuhomaisia ja rikoksia ihmisyyttä vastaan, **Ratko Mladićin** puolustus yritti kuumeisesti haalia todistajia, jotka antaisivat serbikomentajalle alibin, ettei tätä voitaisi yhdistää kansanmurhaksi luokiteltuihin tapahtumiin.

Löytyi sellaisia, joka ihailivat häntä sankarina, vaalivat hänen kuvaansa kotialttarilla ja pitivät häntä syyttömänä, mutta eivät halunneet ”soikeutua asiaan” todistajina (SVT: Rättegången mot Ratko Mladić).

Tällaisesta yksityisestä lojaaliudesta ei ollut ”Bosnian teurastajalle” mitään hyötyä: Ratkon asian ratkaisivat oikeussalissa julkisesti esitetyt todistajanlausunnot.

Suhteessa Jumalaan ”sydämen usko” tuo vanhurskauden (Room. 10:10). Mikä merkitys on suun tunnustuksella? Kenelle, keille, milloin?

Huutavat kivet piikkipensaissa

Yhteiskunta sanoo: ”Usko on yksityisasia.” Jumala sanoo: ”Te olette minun todistajani” (Apt.1:8; Jes. 43:10, 12). Jos Jeesus itse on ”luotettava todistaja” (Ilm. 1:1, 5), miksi Johannes vielä ”omalla todistuksellaan vahvistaa Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen” (Ilm. 1:2)? Tarvi- taanko todellakin ihminen vahvistamaan Jeesuksen todistus ja Jumalan sanan paikkansapitävyys?

Todistaminen rikosoikeudenkäynneissä on nykyään hengenvaarallista etenkin silloin, jos asianosaisena on järjestäytynyt rikollisliiga, huumekartelli, katujengi tai kunniaan- sa puolustava klaani, jonka lojaliteetit ovat sukuun, ei yhteiskuntaan, sitoutuneet. Kun koston kierre alkaa, tulilinjalle voi osua syytön sivullinen. Näin kävi Ruotsissa eräälle 12-vuotiaalle tytölle ja aivan äskettäin nuorelle poliisille. Väärässä paikassa väärään aikaan, sanottiin...

Tellus-planeetalla Jumalaan uskovat näyttävät lähes kaikkina aikoina olleen väärässä paikassa väärään aikaan. Moni on tapettu nimenomaan ja vain ”Jumalan sanan ja oman todistuksensa tähden” (Ilm. 6:9; Ps. 44:12, 23; Hepr. 11: 36-38).

Vielä saanee Suomesakin – valtakunnansyyt- täjältä lupaa kysymättä – tulla vahurskaaksi sydämen uskolla, kunhan ei sitä julkisesti suullaan tun- nusta (Room. 10:10). Se voi johtaa rikossyytteeseen. Kun mikään ei ole ”syn- tiä”, ei ole rajoja juridisel- le hyttysten siivilöimiselle ja kamelienelemiselle.

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Ihmisoikeudet, uskonnon- vapaus, sananvapaus – mikä on hyttynen, mikä kameli? Kenen siivilä määrää?

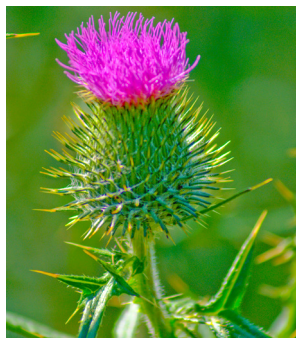

Miksi niin kiihkeästi pyritään kitkemään usko ja Raamattu julkisesta tilasta? Järkisyitä siihen ei ole. Monet yhteiskunnat ovat toimineet erinomai- sesti kristillisten arvojen hyväksytyinä ollessakin, kun taas monissa ei-kris- tillisissä maissa on ongel- mia demokratian, ihmisoikeuksien, sananvapauden ja toisinajattelun suhteen.

Mutta ”tämän maailman ruhtinaan” näkökulmasta juuri kristillisen (muista uskonnoista ei niin väliä) dimension päteväksi arvottaminen on ongelma: se on muistutus karvaasta tappiosta noin 2000 vuotta sitten. Tuolloin Jeesus ristinkuolemaansa viitaten todisti: ”Nyt tämä maailma

on tuomiolla, *nyt* tämän maailman ruhtinas syöstään vallasta” (Joh. 12:31). ”Tuomio on siinä, että tämän maailman ruhtinas *on tuomittu*” (Joh. 16:11).

Itseään Kristusta vastaan ”koko maailman eksyttäjät” kärsi tappion (Ilm. 12:7-9). Nyt ”vapaa-riistaa” ovat ne, jotka röyhkenevät yhä olla uskollisia Jumalan käskyille ja Jeesuksen todistukselle (Ilm. 12:17). ”Voi maata ja merta! Saatana on laskeutunut *teidän* luoksenne! Se on raivon vallassa, sillä se tietää, että sen aika on lyhyt” (Ilm. 12:12).

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Sekulaarin ateismin keskellä Jeesuksen todistaja on – Hesekielin tavoin – ”kuin piikkipensaikossa ja skorpionien seassa” (Hes. 2:6). Jos pakkosiirtolaisuuden ajan profeetta kannustettiin: ”Sinun tulee puhua minun sanani heille, kuulkoot tai olkoot kuulematta. --. Minä teen sinusta yhtä kovan kuin he, yhtä taipumattoman kuin hekin ovat. Minä teen sinusta timantinkovan, pii-

kiveä kovemman. Älä pelkää heitä, älä säiky” (Hes. 2:6; 3:8, 9), niin uskoville v. 2021 on lisäksi voimassa sana: ”Pysykaa rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33; Kol. 2:15).

Voittajia on muitakin: ”Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat *heille* voiton” (Ilm. 12:11). Todistamisen rooli tässä ei ole *toisten* voittaminen Kristukselle, kuten se usein ymmärretään, vaan todistajan oma voitto.

Voitto mistä? Syyttäjäs-tä, joka päivin ja öin Jumalan edessä syyttää veljiämme (Ilm. 12:10). (Varmaan myös sisaria, onhan kyseessä ”*koko* ihmiskunnan eksyttäjät”). Koska Syyttäjä on provosoinut rikoksen, ”eksyttänyt”, hänellä on vastaansanomattomat todisteet hallussaan.

Missään tuomioistui-messa, maallisessakaan, syytetyn oma vakuuttelu syyttömyydestään ei riitä. Tässä ei Karitsan verikään yksin näytä riittävän. Voittava konsepti on yhdistelmässä ”Karitsan veri ja heidän todistuksensa”.

Kristus todisti maailmalle, kuka ja millainen Jumala on luonteeltaan ja tarkoitukseltaan ihmiseen nähden (Kol. 1:14, 15, 19; 2:9; Hepr. 1:3). Todistus jää kuitenkin tyngäksi, ellei ihminen ”omalla todistuksellaan” ”vahvista” (Ilm. 1:2) sen *merkitsevyyt-tä* itselleen. Jeesus avaa tätä kytköstä seuraavasti:

”Joka tunnustautuu minun omakseni ihmisten edessä, sen minäkin tunnustan omakseni Isäni edessä” (Matt. 10:32).

Yksipuolisesti ei voi väittää ketään omakseen eikä ilmoittautua kuuluvansa kenellekään toisen osapuolen suostumatta. Omaksi tunnustautuminen on arvojen, motiivien, tavoitteiden, asenteiden ja pyrkimysten yhteisyyttä.

Esimerkki 1: Jos Jumala on rakkaus ja rakkaus ”ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuuden voittaessa” (1 Kor. 13:6), Jumalan ”omakaan” ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuuden voittaessa.

Esimerkki 2: Monet sanovat: Profetoimme, kar-kotimme pahoja henkiä, teimme monia voimatekoja ”sinun nimesiäsi”. Mutta Jeesus vastaa: ”En tunne teitä.” Rikosnimike: ”vääryydetekijät” (Matt. 7:22, 23), joissain käänöksissä ”laittomuuden tekijät”. Moni asia voi tuntua vääryydeltä, mutta rangaistavuus riippuu laista. Joka maalla on omansa, myös Jumalan valtakunnalla. Jos Jumalan ja maan laki ovat ristiriidassa, kumpaa Jumalan ”oma” tottelee? (Apt. 5:29).

Miten ”omaksi” Kristus on tullut sinulle? Paavali heitti ”roskana” pois kaikki meriittinsä, ”jotta voittaisin *omakseni* Kristuksen ja jotta kävisi ilmi, että *kuulun hänelle*” (Filipp. 3:3-9). Halu tulla hänen kaltaisekseen (Filipp.

Maa ja mansikka

Eräs yritys Ruotsissa joutui äskettäin maksamaan 10 000 kr sakkoa siitä, että myi ulkomaisia mansikoita Ruotsin lipun alla. – Kotimaisista saatava korkeampi hinta houkuttelee huijaamaan, selittää **Waldemar Ibron** Jordbruksverketin valvontavirastosta.

Mistä alkuperämaan voi tietää? – Lähetämme epäilyt näytteet saksalaiseen laboratorioon, joka vertaa niitä heille toimittamiimme ruotsalaisiin marjoihin. Ero on mansikan veden isotooppien koostumuksessa.

Mitä väliä maalla on, eikö maku ole tärkein?

– Asiakkaiden on voitava luottaa siihen, että heidän ostamansa tuote on sitä, mitä he ovat halunneet, Ibron tähdentää (Lähde: SVT, 23.6.2021). Ja ehkä myös sitä, mistä ovat maksaneet...

Jos mansikoiden kohdalla aidot kotimaiset ovat kalliimpia, uskon alueella aidoin on edullisinta: ”Tulkaa, ostakaa viljaa ilmaiseksi, syökää, ottakaa maksutta viiniä ja maitoa. -- Miksi punnitsette hopeaa maksuksi siitä, mikä ei ole leipää, vaihdatte työstä saamanne palkan siihen, mikä ei tee kylläiseksi?” (Jes. 55:1, 2).

Ristin lipun alla myytävistä tuotteista jotkut tyytyvät mihin vain, kunhan se maistuu hyvältä. Toiset analysoivat kaikkea isotooppitasolla. Moni ostaa sitä mitä muutkin. ”Ne, joille totuuden sanomaa julistetaan, kysyvät harvoin: ’Onko se totta?’ Sen sijaan he kysyvät: ’Kutka sitä kannattavat?’” (EGW: *Aikakausiens toivo*, s. 440).

HUUTAVAT... *jatk. sivulta 17*
3:10) ja saada voittajan palkinto, pääsy taivaaseen, oli seurausta siitä, ”kun kerran Kristus Jeesus on ottanut minut omakseen” (Filipp. 3:12). Huomaa järjestys: kaikkea tekemistä, halua, pyrkimystä, ponnistelua edeltää se, mitä Jeesus on tehnyt ensin.

Aiemmin mainitut voittajat ”eivät säästäneet henkeään, vaan olivat valmiit kuolemaankin” (Ilm. 12:11). Sen suurempaa rakkautta ei ole (Joh. 15:13). Juuri niin ”omaksi” Kristus tunnustaa ihmisen. Mutta vain, jos hän saa siihen valtuu-

det. **Ellei Karitsalla ole valtakirjaa, lupaa edustaa syytettyä, Karitsan veren ansiot sen henkilön kohdalla mitätöivät.** Syyttäjän vaatimus kuolemantuomiosta jää voimaan.

Päteäkseen valtakirjan on oltava julkinen. ”Suun tunnustus” ei siis ole jokin muodollisuus, jonka voi korvata sydämen uskolle. Kasteensa yhteydessä Jeesus sanoi: ”Näin [tällä tavalla] meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus” (Matt. 3:15 KR1933/38).

Miten täysin lahjaksi saatua vanhurskautta

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Mansikan veden isotoopit paljastavat, mistä se on kotoisin. Uskon aitous näkyy elävän veden lähteenä sisimmässä (Joh. 4:14). Toinen luotettava kriteeri: ”Hedelmistään puu tunnetaan.”

Onko missään pelastuksen myyntikojussa tarjolla kaikkein aidointa ja alkuperäisintä lajiketta? ”Jumalalla on vain yksi pelastussuunnitelma. -- Ellei pelastus ole armosta, se ei ole pelastus lainkaan” (Arvo Arasola: *Försoning i Kristus*, s. 16, 18). — SM

(Room. 5:21) voi ”täyttää”? Tunnustamalla tarvitsevasi sitä: ”Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli...” (Room. 5:6). Omakohtaisesti vastaanottamalla: ”Minut armahdettiin, jotta Kristus Jeesus juuri minussa osoitaisi, kuinka suuri hänen kärsivällisyytensä on” (1 Tim. 1:16).

Tähän asti usko on yksityisasia. Mutta teksti jatkuu: ”Näin olisin myös vastedes esimerkkinä niille, jotka uskovat häneen” (1 Tim. 1:16). Tähän todistuksetjuon Jeesus usein viittasi: ”jotka heidän to-

Syksyn 2021 vierailut: ei tiedossa – vielä

Seuraa ilmoittelua! *Ruotsinsuomalainen*-lehti, s. 3
Kotisivu: www.ylasali.se

Framtidshopp-keräykseen voi *aina* osallistua!

Bankgiro: 900-7212 Plusgiro: 900 721-2

Swish: 1239007212

Kirjoita Tiedonantoihin joko numero **350 tai Finska**

Tiesithän, että SIDA tuplaa jokaisen kerätyn kruunun.

YLÄSALI on Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahansa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

SRK:N VASTAAVA: *Eeva-Liisa Vihermä* **070-215 50 21**
SIHTEERI: *Tuulikki Hagström*
08-500 81 907, 070-255 86 76

Joko sinulla on...Lähetysradio?

Yli 2.600 puhetta. Myös Raamattua ja Ellen G. Whiten kirjoja, ääneen luettuna. Kaikki kuunneltavissa helpokäyttöisen radion muistikortilta.

Ellei seurakunnallasi niitä ole, **tilaa suoraan:**

Leena Puttonen, puh. +358 50 555 3837

(mieluiten tekstiviestinä; soittaakin voi)

Sähköposti: mat.puttonen@gmail.com

Mainio lahjavihje!

Vain 15 € / kpl

distuksensa tähden uskovat minun” (Joh. 17:20, Matt. 10:40). ”Joka kuulee teitä, kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut” (Luuk. 10:16).

Vain kerran, heti syntyinlankeemuksen jälkeen, Jumala itse, ilman välikäsiä, julisti evankeliumia (1 Moos. 3:8-15). Siitä lähtien jokaisen usko maan päällä on ollut jonkun toisen ilmaistun, ei salaisen, uskon herättämää.

Moni hengessään Jumalan puolella oleva vaikenee poliittisen korrektiuden nimissä. ”Jos nämä olisivat vaiti, kivet huutaisivat”, Jeesus sanoi laulavista lapsista.

Vieläkö hän löytää huutavia kiviä, piikiveä kovempia, timantteja, tämän ajan piikkipensaista? Tietänet, että vaikka et ääneen sanoisi mitään, jo *läs-näolosi* Jumalan lasten joukossa voi jollekin olla tuo ”huuto”, ratkaiseva todistus. – SM

KORJAUS YS 2021-1, s. 9, otsikko: Sanan ’omicido’ piti olla ’omicidio’. Siis: Il Primo Omicidio (Ensimmäinen murha). Pahoittelemme tätä – ja kaikkia muitakin menneitä, nyt olevia ja tulevia virheitä... – *Toimitus*

Loppukesän leirejä 2021

12.–18.7. Varhaisnuorten leiri, 11–13-v. Laukaa

19.–23.7. Hyvinvointileiri, Laukaa

Terveystietoa, taitoa, hyvinvointia minulle ja yhteisölleni

23.–25.7. Naistenleiri, Laukaa

26.7.–1.8. Nuorten leiri 14–17-v, Laukaa

6.–8.8. Polunkävijä- ja kiltavaellus, *Varsinais-Suomi*

10.–12.9. Pintaa syvemmälle -syyspäivät. Profetoiden ytimessä! Sukellus Sanaan syksyisessä Kallioniemessä. Laukaa

Avsändare: STOCKHOLMS FINSKA
ADVENTKYRKA YLÄSALI-lehti
Olof Palmes g. 25, 1 tr, 111 22 Stockholm

Lue enemmän, luulet vähemmän HORISONTTI

Tietokone ja sen pikkuserkku älykännykkä ovat hyvämuistisia ja puheliaita kavereita, jotka ovat apunamme paljossa, eivät kuitenkaan kaikessa. Kesää ne eivät korvaa, eivät tuulen suhinaa kaislikossa, juhannusruusun tuoksua eivätkä mustarastaan hopeahuilua. Ne ovat mainioita tietolähteitä, mutta kertojina ne häviävät kirjoille.

Kirjoille? Kyllä. Nuo pölyttymään päästetyt, halveksitut ja kirjahyllyttömän nykypolven syrjimät, vinttikomeroihin unohdetut, kirjastojen kellareihin piilotetut, kirppareille kiikutetut, poltettaviksi tuomitut kirjat, nuo menneisyydelle tuoksahtavat, aikaa uhmaavat tiedon ja taidon aarteet ovat tänään uhanalaisia. Mutta onneksemme ne eivät ole vielä kokonaan kadonneet.

Kirjat tietävät enemmän, jotta me luulisimme vähemmän.

Siispä emme mekään kirjoja väheksy tai unohda. Kun kännykän kenttä katoaa tai hakukone ei löydä, kun lataus on loppu tai sovellukset kaatuvat, niin avuksemme tulevat vanhat uskolliset ystävämme tuhansien ja taas tuhansien joukosta: sähköttömästi toimivat, helposti selattavat, sidotut ja nidotut kirjat, ja niiden ehdottomalla kuningaspai-kalla Kirjojen Kirja. Sanan lukijoina kuulumme Kirjan kansaan. Se on mittaamattoman arvokas etuoikeus.

– Ari Laitinen

KUVA: ARI LAITINEN

Parastaikaa olkalaukussani kulkee kesäluke-misena Pyhä maa, Aapeli Saarisalon klassikko vuodelta 1955. Se on hakuteos, jännäri ja paljon muuta.